

NARCISSUS.

door het bladgroen der planten teruggekaatst en, gemengd met de groene stralen van dit bladgroen, geven zij als resultaat witte bladeren op de fotografie.

Het zwarte positieve beeld van een zonnigen onbewolkten hemel vindt zijn oorzaak in het feit, dat de infra roode stralen van de zon in een blauwen wolkenloozen hemel ongehinderd doorgaan, en dus niet teruggekaatst worden.

Het wegvallen van de schaduw bij opnamen met ultra violette stralen kan men hierdoor verklaren, dat de ultra violette stralen met hun geringe golflengte zéér gemakkelijk worden teruggekaatst, waardoor steeds lichte beelden ontstaan.

Het zwart geblindeerd zich voordoen van vensterglas, wanneer men daar doorheen met ultra violette stralen een opname wil doen, wordt verklaard, doordat deze stralen niet door gewoon vensterglas kunnen passeeren, dus alle teruggekaatst worden. Was het venster van kwartsglas gemaakt, dan zou men dit verschijnsel niet waarnemen.

Ten slotte zij het ons vergund, met een paar opmerkingen te eindigen.

Onwillekeurig zal men zich afvragen: waarvoor kan een en ander nu dienen, welk praktisch resultaat kan er mede bereikt worden?

Wij zouden daarop het volgende antwoord willen geven:

1°. Kan men door zich bij meteorologische waarnemingen van infra roode stralen te bedienen, de aanwezigheid van waterdamp in de atmosfeer vaststellen en vastleggen.

De infra roode stralen (die een groote golflengte hebben) komen alleen dan direct van de zon tot de aarde, wanneer in de atmosfeer slechts weinig waterdamp aanwezig is. Is daarentegen de atmosfeer rijk aan waterdamp, dan gaan zij niet direct door, maar worden verspreid, en geven zodoende een licht beeld op het positief.

2°. Kan het mogelijk zijn, dat de infra roode stralen ons op den weg helpen om kleurenblindheid te verklaren, en zoo al niet te genezen, dan toch te verhelpen.

3°. De op gevoelige platen sterk werkende ultra violette stralen zullen ons in staat stellen opnamen te doen ver beneden den zeespiegel, waar van alle lichtstralen alleen zij nog doordringen. Verder kunnen zij de wetenschap nog groote diensten bewijzen door hun desinfecteerende werking en hun invloed op electriche verschijnselen, dien men bovendien met behulp van Wood's filter waarschijnlijk gemakkelijker zal kunnen nagaan.

NARCISSUS,

door Nannie van Wehl. ☆ ☆ ☆

Het oude bosch, het bosch van ceders en kastanjeboomen, en laurieren en myrten, was vol blij stemgerucht, vol zacht gejuich. Want al de wonderlijke wezens, schoon en gedrochtelijk, goed en kwaad, die de bergen, de dalen, de stroomen, de weiden en het woud bevolkten waren samengestroomd omdat er een kindje geboren was, een heerlijk mooi kindje, en nu wilden ze het allen zoo graag zien.

Ginder, bij de bronnen van de rivier, die langs het woud vloeide, daar woonde het wonderschoone kindje. Zijn vader was de riviergod Cephissus en zijn moeder de nimf Liriope. De roep van zijn heerlijke schoonheid had zich verheven tot op de bergen, geklonken in de dalen, gezongen door het woud. Om het kindje te zien waren de nimfen der bergen neergedaald, de nimfen der stroomen opgerezen uit haar koele woningen, de woudnimfen hadden 'snachts rondom het

paleis van den riviergod gedood om iets omtrent het kindje te vernemen.

En nu wisten ze iets: dat ze het straks bij het dalen der zonne allen, allen zouden mogen zien; de Oreaden mochten komen en konden dan boven op haar bergen vertellen, hoe schoon het kind was; de Nereiden mochten komen en konden dan in de koele, diepe wateren 's kindjes roem meenemen; de Dryaden zelve mochten komen, en ook de Faunen en Saters, als ze eens voor een enkel half uurtje hun dolle streken wilden laten.

's Avonds, toen de zonne daalde, kwamen ze allen nader uit het woud en 't bleef ledig en stil en levenloos achter. Voor dit eene half uur lagen de bergen zonder schoonheid, zielloos, plomp daarneder, bleven de wateren stilstaan als poelen. — Want het leven der bergen, het leven van het water, het leven van

't woud en de schoonheid van **alles**, 't ging daaraan op dartele voeten naar **een klein** wiegje. En het kindje, dat daar in lag, was **schooner** dan dit alles te zamen. —

Liriope lag voor de wieg **gekniel**, in aanbidding voor het schoone wezentje.

En allen, Oreaden, Nereiden, **Dryaden** en de dartele Saters en Faunen, ze bleven **zwijgend** staan, hielden hun adem in. Menige lieve **jonge** nimf voelde de schoonheid van het godenkindje tot ze stille tranen schreide.

Dat gezichtje was immers **door** Venus zelve gevormd! Groot en helder, **diep-blauw**, als de zomernacht, wanneer de maan slechts **een** sikkeltje is, waren de oogen, en als even de **blanke** oogleden neerdaalden, lagen lange zijge donkere **wimpers** over de wangetjes. Het mondje was **klein**, als een rood rozenknopje op het lelieblank van het **gezichtje** en het was gesloten met een beslist, **hooghartigen** trek er om heen. De gouden haren **krulden** en lagen als een diadeem om het hoofdje, in **volle** tressen en zoo schitterend of een godin het **goud** zelve tot fijn zijdeachtig haar had uitgesponnen.

„Dit is ons kind,” fluisterde Liriope. „Ons kind! Venus zelve heeft 't ons **geschonken!**”

„Kreeg hij nog meer **gaven** van de goden!” vroeg een woudnimf zacht.

„Nog meer?” zei Liriope en huiverde opeens om de stoutheid van deze **woorden**. „Nog meer? Meer dan dit, meer dan deze **schoonheid**, die hem boven, ja boven Apollo stelt — **Leani**, wees voorzichtig, indien ge ooit iets van de goden **mocht** verlangen of van hen krijgt.” —

„Ik zou toch nog meer **wenschen**,” sprak Leani, zoo zacht, dat niemand 't hooren kon. „Een edel, liefdevol hart — of zou dat **minder** zijn wellicht?”

„Liriope, wat zal zijn **toekomst** zijn?” vroeg een bergnimf ernstig.

„Men zal hem liefhebben — o, zoo lief. En **gelukkig** zal hij dus zijn. — Maar **een** vreemde voorspelling is mij omtrent hem gedaan: hij mag zijn eigen **schoonheid** niet aanschouwen, want daar zal veel onheil uit voort komen. Ik begrijp dit niet en kan er niets verontrustends in vinden en **toch** verontrust ik mij. — Maar waar ter wereld zou hij zijn eigen beeltenis kunnen zien, — Ik zag mijn **eigen** beeltenis slechts eens, in de oogen van Cephissus — ik zal mijn zoon leeren om niet zoo, zoo dicht de **oogen** van zijn geliefde te naderen. — Dan zal ik **gerust** zijn.”

„Hoor,” murmelden de **Dryaden**, „ze vergeet het water — den waterspiegel. — Stil, zeg 't haar niet. — **Waarom** haar te bedroeven. — De goden zullen hem

wel behoeden. — En velen zagen zich ook nooit, nooit in het water, omdat het aan hun opmerkzaamheid ontging, hoe wij hun hun beeltenis toereikten. — Stil, zeg niets.” —

Liriope lag weer in aanbidding voor het wiegje en fluisterde den naam van haar zoon als een gebed „Narcissus! Narcissus!”

In de dalen, op de bergen, in de stroomen, in het woud was het Leven weergekeerd en de schoonheid, de wondere schoonheid der avondstonden. Leani, de lieve Dryade, wond de grauwe sluiers der duisternis vlug rondom de boomen en ging toen slapen, in de omhelzing van een olijfboom. Maar even nog richtte ze het schoone hoofdje op en zacht gleed haar zuchtje door de bladeren, dat ze even, even trilden: „Ik had meèr gevraagd!”

Narcissus groeide op en hij werd gedragen door de liefde van allen en alles om hem heen. Het boschpad legde zich fluweelzacht neer onder zijn voeten, de boomen bogen zich in zomertijd over hem heen, dat hij schaduw zou hebben — en als de gure wind door hun gebladerte floot, weken ze opzij, dat de zon hun lieveling kon beschijnen en verwarmen.

En nu ga ik pas van de levende wezens spreken en van hun liefde voor Narcissus. Dat heb ik uitgesteld, omdat ik niet goed wist, hoe ik dat duidelijk zou maken. Ik weet het nòg niet. — Ze hadden hem liever dan hun hartebloed, liever dan den appel hunner oogen — en zijn vader en moeder hadden hem nòg liever.

Dan ging hij met lichten tred door het woud, zijn oogen straalden, zijn wangen gloeiden, van vreugde, vreugde om dit heerlijke leven, vreugde omdat hij zoo veel meer en beter en schooner was dan alle andere godenkinderen en boschbewoners. Hem immers alleen bewees het woud zijne hulde! Hem immers alleen werd de liefde geschonken van alles en allen. — Dus moest hij wel iets zeer bijzonders zijn. — Hij vond het niet noodig nu zichzelf in te laten met liefhebben. Hij was geen ongehoorzaam zoon, maar een onverschillig zoon. En als zijne moeder en vader niet zóó zeer verblind waren geweest door hunne verrukking over zijn schoonheid, hadden ze in zijn twintigste jaar al wel kunnen weten, wat Leani toch bedoeld had, toen ze sprak over meer! meer! Ja — de goden hadden hem meèr moeten geven: een warm, liefdevol hart — maar dat had hij niet en hij voelde het gemis daarvan volstrekt niet.

De nimfen hadden hem lief, als de schoonste hunner speelkamaraden en de nimf, die hem eens gansch

voor zich kreeg, een uur lang, om met hem op de jacht te gaan of kransen te gaan winden op de weiden, die voelde zich zeer, zeer uitverkoren en verhief zich tegenover haar vriendinnen nog lang op die eer.

Een nimf echter had hem naar het scheen nog nooit meerdere aandacht geschonken. Ze was de schoonste en bekoorlijkste van allen en ze zouden juist zoo heel goed bij elkander gepast hebben, want ze was de eenige, die hem in schoonheid nabij kwam.

Doch ze bleef terug, ontweek hem zelfs.

Want ze had hem lief, niet als een vriend, niet als een speelkameraad, maar zooals een jong meisje maar eens een man liefkrijgt. En ze wilde hem daarom alleen bezitten, ze wilde hem ook geen enkel uur afstaan aan haar speelmakkertjes. — Maar ze had nooit gemerkt, dat hij haar liefhad en nu trok ze zich terug om in eenzaamheid lief te hebben, en in eenzaamheid te verlangen, en in eenzaamheid te hopen. — O, wie weet! Narcissus had 't zoo druk met zich te laten bewierooken door de andere jonge nimfen, dat hij langen tijd niet merkte hoe er een, Echo, de schoonste van allen, uit den dartelen kring verdwenen was.

Maar op een zomermorgen, heel vroeg, toen de dauw nog schitterde op de myrten en hij met pijn en boog was uitgegaan om op hinden te jagen, toen trof het hem, dat alles zoo doodstil was om hem heen. Zijn schreden weerklonken niet tegen de rotswanden en zijn heldere stem, die een morgenlied zong, kwam niet terug uit het woud. —

„Als een ander hier gaat, en een ander hier zingt” — sprak hij, wat pijnlijk verwonderd, dan zend Echo hem zijn voetstappen en zijn zangen terug, opdat hij onvermoeid zal blijven voortgaan en genot zal hebben in zijn eigen zangen. — Wel, waar is Echo. — En wat heb ik haar in lang niet gezien!”

Toen zette hij de handen aan den mond en riep luide haar naam door het bosch: „Echo! Echo.”

Ginder in een grot, op een bed van varens sliep ze — maar door deze stem, de stem van haar liefste, zou ze ontwaakt zijn, zelfs uit haren doodslaap.

Ze sprong op en snelde hem tegemoet en hij hoorde zijn stem schallen en weerklinken in het ronde:

„Echo! Echo! Echo!”

„Bij Jupiter! ze is schoon!” dacht hij toen ze ijlings naderde. „Zoo snelvoetig als Diana en zoo schoon als Venus — bijna zoo schoon als mijn moeder zegt, dat ik ben. — Dwaas, dat iedereen mijne schoonheid genieten kan — en ik zelve niet! Maar zij daar — haar kan ik bekijken.” —

Echo was tot hem genaderd. Ze kruiste de armen voor de borst en sloeg deemoedig de oogen neer. Maar hij had nog gezien den blik van hemelsche ver-

rukking, dien ze op hem wierp — en nu bespiedde hij den heeten blos, die haar naar de wangen steeg en het beven van haar tengere gestalte. Om haar verlegenheid nog grooter te maken, bleef hij enkele oogenblikken zwijgen.

„Aha!” dacht hij met koelen spot. „Zijn we zóó blij? Ja, Narcissus krijgt men niet elken dag te zien. — Het kleine ding heeft me niet vergeten in al die tijden — waarlijk niet! Al te veel aan mij gedacht waarschijnlijk! Maar ze is schoon, waarachtig. — Schooner dan de gansche nimfenhorde te zamen. — Kom laten we het kleine ding eens blij maken en het een goeden dag bezorgen.” —

En hij begon met een teedere buiging in zijn stem, die haar ziel deed schreien van zaligheid:

„Wel Echo — waarom zwijg je zoolang, jij kleine babbelaarster?”

„O — Narcissus,” fluisterde ze sidderend. „Ik sliep en je stem verschrikte me — toen vloog ik op van mijn leger. — Ik liep zoo hard.” —

„Zoo — zoo! En wat ben je nu van plan te doen met den dag, dien ik opeens voor je liet beginnen” —

„Mijn werk — je kent 't wel.”

„Maar als ik voorbij ga, dan schijn je te luieren — Is dat nu lief!”

„O,” stamelde ze. — „Ik dacht niet, dat je letten zou op wat ik doe — of nalaat.”

„Wat ben je nederig! Weet je wel, dat je de schoonste van alle nimfen bent?”

Ze hief een weinig het hoofd op en keek hem wat vrijmoediger aan.

„Waarlijk?” vroeg ze, als een echt meisje, hunkerend om nu nog het ja te hooren.

„Ja zeker! en dat weet je zelf heel goed. Ik zal wel niet de eerste zijn, die je dat vertelt — is 't niet?”

„Ik weet het niet, want ik heb nog nooit eerder ge-luisterd.”

„Aha — en luister je nu?”

Geheel vrijmoedig nu, zag ze hem in de groote, donkerblauwe oogen.

Neen, hij spotte niet met haar. Neen, waarlijk hij spotte niet. Wie zoo kijkt, spot niet. Zulke oogen liegen niet.

„Ja,” zei ze. „Nu luister ik.”

„Luister dan nog verder,” sprak hij. „Je bent de schoonste der nimfen en de liefelijkste. Je hartje is het reinste, je bent de ingetogenste, je hebt je nooit verlaagd om te dansen en te springen met die leelijke saters en faunen — Maar” — en zijn stem nam den gevaarlijksten klank aan, die hij voor haar jong hartje aannemen kon. — „Misschien wil je wel met mij dansen vandaag en met me gaan naar de

NARCISSUS.

schoone heuvelen, daar aan den horizon. — Wil je?"

„Ja, o ja!" jubelde ze.

„Nu, ga mee dan. — We gaan den zonedag genieten! „Ga mee Echo, schoonste en liefste der nimfen!"

Hij nam haar bij de hand en ze begonnen hun heerlijken tocht.

In Echo's harte zong een heerlijk lied. Zóó luidde 't: „Nu heeft hij me lief! Hij heeft me lief! Zoo kan een man alleen maar doen als hij een meisje liefheeft! En hij weet wel, dat ik hem lief heb — o, die stoute, stoute — heerlijke jongen!"

Hij zegt nog niets — maar natuurlijk, natuurlijk dat zal hij doen. — O, mijn liefste is nu mijn en ik, ik ben zijn!"

Dat lied klonk den ganschen dag door haar reine jonge ziel. Het zong, toen hij haar kustte op de zonnige weide; het klonk, toen hij haar in zijn armen tegen de heuvelen opdroeg. En toen ze 'smiddags moede waren, zoo moede, en hij haar in zijn armen nam, verscholen aan zijn borst, en ze insliep — toen werd dat lied plechtig, woord voor woord, gezegd in haar rein hart.

's Avonds bracht hij haar thuis tot de grot, waar ze haar leger had. Op den langen weg naar huis had hij niets gezegd. Ze had er geen behoefte aan gehad. Door het duistere woud was ze voortgegaan aan zijn zijde en had hem liefgehad. Ze wist niet eens, waar ze geloopt had. Ze dacht, dat het ook met hem zoo ging, en dat hij daarom niet sprak.

Doch ze had het mis. Want hij had wel degelijk op den weg gelet, den kortsten weg uitgezocht. Het had nu lang genoeg geduurd, vond hij.

O, 't was heel aardig geweest, maar voor morgen rekende hij toch op wat meer afwisseling. Enfin, hij had het kleine ding een heel groot plezier gedaan. —

Aan den ingang der grot gaf hij haar de hand en zei vluchtig: „Goedennacht, Echo!"

Toen wilde hij weggaan.

Ze zag hem even verwonderd aan, maar meende, dat hij waarschijnlijk vermoeid was, en zeide, zonder haar bevreemding te laten merken:

„Goedennacht, Narcissus. Wanneer zie ik je weer?"

„Wanneer?" — vroeg hij. „Wel zoo bij tijd en wijle. Misschien wel nooit meer, als het toeval me dezen kant niet uitvoert."

Ze was zeer bleek geworden, al meende ze nog steeds, dat hij schertste. Maar het deed pijn in dit oogenblik scherts te hooren.

„Het toeval, Narcissus? — Moet het toeval je dezen kant uitvoeren?"

„Daar zullen we het hebben," dacht hij. „Wat toch al niet in 't hoofd halen, die ingebeelde dwaze Om een prettig dagje, misschien wel om zoo'n onnozelen zoen, maken ze een spektakel van geweld. Maar ik zal het kort zien te maken."

En overluid sprak hij:

„Misschien kom ik uit mezelve nog wel eens, als weer ga jagen op gindsche heuvelen. En anders bedankt voor je gezelschap, speelkameraadje. — Goede nacht!"

En weer wilde hij heengaan, maar ze greep zijn hand, niet als een liefkozing, maar louter om hem staande te houden. En ze zei, in doodsangst nog niet willende begrijpen:

„Gespeeld? gespeeld? Wie heeft er gespeeld? niet — bij Juno!"

„Ja — dat kan ik niet helpen," gaf hij een wein norsch ten antwoord.

Ze deinsde achteruit, zocht steun tegen een boom en streek met de hand een paar malen over het voorhoofd of ze de verdooving wilde wegvagen, die op haar denken lag.

En nu hield ze hem niet terug, door zijn hand vatten, maar ze beval hem te blijven, met een klein keizerlijke beweging van haar blanke hand.

En ze begon te spreken, doodsbleek, met strakke lippen en groote ontzettingsoogen, alsof er een waagdracht voor haar stond, inplaats van de schoor Narcissus. —

„Gespeeld? Ik niet — ik stel er prijs op, dat je onthoudt. — Wat — spel was 't, de blik van je oogen — Spel, je omarmingen? En zóó speel jij?? Ik niet. — Wat? Je zoudt denken, dat ik, ik — Echo — dat in je armen gelegen zou hebben en me zou hebben laten kussen, als ik je niet lief had gehad? Wat? Een leugen is jou liefde geweest? Een leugen, die blik van je oogen, een leugen, die toon in je stem, — Maar — wat ter wereld is er dan waar — als *dit* niet waar is?"

„Echo, gebruik toch zulke groote woorden niet — Bah! zou een man als ik geen meisje mogen kussen als haar roode wangen hem aanstaan. — Een kus en een omhelzing is de wereld niet". —

„Zwijg. — Jou kus en jou omhelzing waren mij niet wereld — en als ze dat niet geweest waren, had ze niet aangenomen. — En dit heb je mij, *mij* durven aandoen. — Zoo speelde je met Echo! En alles was leugen, spel, leugen, spel." —

Een verstijving van ontzetting kwam over haar. Aan een krankzinnige stond ze daar en prevelde telkens dezelfde woorden: „leugen — spel, leugen — spel"

„Nu, goedennacht!", zei Narcissus nogmaals, die zie

NARCISSUS.

niet op zijn gemak voelde bij dit vreemde wezen, al raakte geen harer woorden zijn hart. Een hart? Ach, dat was misschien wel het meerdere wat Leani voor hem had willen vragen. —

Daar ging hij voort over den boschgrond! Het ritselen der bladeren onder zijn voet, drong tot Echo door, bracht haar tot een andere bezinning. In haar ontwaakte het meisje, het diepbedroefde wanhopige meisje, dat haar liefste heen ziet gaan, voorgoed. Ze snelde hem na en wierp zich op den grond en omklemde zijn knieën en snikte:

„O, lieveling! lieveling! Blijf dan toch, lieveling! Je hadt me toch lief, vanmiddag op de heuvelen, je hadt me toch lief vanavond, toen ik in je armen sliep! Blijf! blijf! Heb me lief! Blijf! ga niet heen, o, mijn lieveling! Mijn alles!”

Maar hij, ongeduldig dat de geschiedenis zoo lang duurde, gramstorig, dat het kleine ding de zaak blijkbaar zoo ernstig opvatte, rukte zich los en ze viel languit over het boschpad.

Voort ging hij. Achter hem verzwakten de smartkreten, alleen maar door den afstand, die zijn vlugge voetstappen stelden tusschen Narcissus en Echo. —

Tegen den morgen stond Echo op, uitgeweend.

Een oude vrouw was ze geworden, bleek, met ontstoken roode oogen, en haar haren waren grijs.

Ze voelde de verwoesting, die het leed bij haar had aangericht, ze zag het grijze haar en zag hoe vervalven haar gestalte was. —

Daarom treurde ze niet. — Dit rekende ze hem niet aan. Wat beduidde het uiterlijk schoon?

Doch wat ze hem verweet, dat was het venijn, dat in haar hart was binnengedrongen, dat was haar bezoedelde ziel, dat was haar verloren vertrouwen, dat waren haar wraakgedachten.

„Ik — Echo, die de liefelijkste en de zachtmoedigste der nimfen heette, ik zin op wraak. Jupiter zij dank, dat die wraak hem zal treffen, die me wreken leerde! Ik — Echo, die gisteren alles geloofde, den blijden lach op het gelaat der landlieden in de dalen der Eurotas, het vroolijke gejuich van kinderstemmen, de vriendelijkheid en genegenheid, die ik las op de aangezichten mijner vriendinnen — ik geloof niets meer — niets. — Ja toch, alleen mezelve geloof ik nog, mij en mijn wraak!”

Toen ging ze heen door het bosch, klom de heuvelen op, reisde tot in het gebergte en besteeg den Olympus, waar de goden en godinnen woonden. Waar Venus woonde, die Narcissus zijn schoonheid had geschonken. En ze deed haar verhaal met korte

eenvoudige woorden aan den kring van godinnen.

Ze schreide niet. Ze sprak alleen maar, kort en zakelijk. Maar de godinnen schreiden voor haar, want ze voelden onder die koude woorden haar warm hartje uitbloeden, doodbloeden.

„Nu wil ik wraak”, sprak ze en zag Nemesis aan, die haar helpen moest.

„Vertrouw op mij mijn kind. Ik zal je wreken.”

„Ik vertrouw niet meer,” antwoordde ze kort, allen eerbied uit het oog verliezend. „Hem heb ik vertrouwd — en hij bedroog me. Ik kan u niet hooger stellen, dan ik hem deed. Ik moet zien.”

Niemand bestrafte haar over haar oneerbiedige woorden. 't Werd haar alles vergeven, omdat ze zoo had liefgehad en geleden.

„Je zult zien, mijn kind,” sprak Nemesis vast. „Dit is mijn vonnis: Hij, die niemand liefhad, zelfs jou niet — hij zal liefkrijgen. Hij, die jou verteren liet door onbeantwoorde liefde, hij zal zelve verteren, verzengen, verbranden door liefdesvuur.”

„En wie zal hij liefkrijgen?” kreet ze wanhopig, jaloersch al op die nieuwe geliefde.

„Stil, mijn kind. Jou niet, want dan won hij je weer.”

„O, neen! o, neen!”

„Stil. Wij oppersten der vrouwen, we zouden het vrouwenhart niet kennen? Jou niet, en geen ander, maar den eenige, die waarlijk onbereikbaar voor hem is: zichzelf.”

Een gemurmel van toestemming en bewondering ging door den kring der godinnen.

„Ga nu mijn kind,” sprak Nemesis. „Eens zal ik je bij de hand komen nemen en je mijn wraak toonen. Vaarwel!”

„Dank, Nemesis!”

En Echo ging terug naar de dalen, ging worstelen met de verschrikkingen, die haar dagen en nachten nu werden. —

O, dat arme afgetobde lijf! O, die vermoeide, bezoedelde ziel! Die heetgeschreide oogen, die niet meer sluiten wilden!

Maar de wraak zou alles lenigen, verzachten.

Narcissus kwam van een lange moeitevolle jacht. Hij was zeer ver van huis geweest, verder dan ooit, en moest nog een grooten afstand afleggen, toen hij een beekje hoorde, dat liefelijk ruischte door het woud.

Water! water!

Hij versmachtte van dorst en verliet den rechten weg om het beekje te zoeken.

Daar vloeyde het voort tusschen de oevers, waar duizenderlei schoone bonte bloemen wiegelden. Hij knielde neer, boog zich voorover om het water in de

NARCISSUS.

holte zijner hand te scheppen en dan te drinken — o, drinken.

Maar met een gesmoorden kreet trok hij de hand terug en staarde in het water — staarde!

Daar zag hem een gelaat aan, schooner dan dat van Apollo! — Blank was het als albast, met trekken door Venus zelve gevormd. Blauw waren de oogen als de hemel bij zomernacht, wanneer de maan slechts een sikkeltje is. Goud waren de lokken, die het omkransten, als had Pallas Athene zelve het goud uitgesponnen tot zachte tressen. —

Wat was dit voor een wezen, zoo betooverend schoon en liefelijk, dat daar opdook uit de kleine beek?

Het volgend oogenblik zag hij, dat de onbekende een jachthoorn droeg en de rechterhand gestrekt hield als om water te scheppen. —

Dit was *hij zelve!* Dat hij schoon was, had hij vaak gehoord, maar nu zag hij!

Schoon als een god! Een huivering doorliep hem. Kijken! kijken! Genieten van dat heerlijke gelaat! Geen seconde laten verloren gaan! Het hoofd niet afwenden, maar kijken! O, hoe schoon!

Wat was dat, die koorts, die in zijn ziel opstak? Welk verlangen blakerde zijn hart, zette zijn hersens in vuur en vlam?

O, bereiken dit wonderlijke wezen in de diepte van de beek! Het kussen met gloeiende kussen, met gretige lippen. — Hij boog zich dieper voorover. — Maar door zijn buigen onderschepte hij het licht en kon zijn spiegelbeeld niet meer zien. — En een wanhoop doorstormde hem.

O, niet vooroverbuigen! — dan is het beeld weg, en 't is zoo heerlijk schoon! Hij moet het voor oogen hebben, altijd door. Maar hij zou het toch ook willen kussen en nemen aan zijn borst en dat kan niet. — O vader Jupijn, hij had niet gedacht dat je zoo verlangen kon naar iets! Maar 't kan niet! 't Kan niet!

De dorst begint zijn keel te verschroeiën. Andermaal steekt hij de hand uit. Zijn vingers raken de wateroppervlakte — deze rimpelt en de rimpels vervloeien! Weg is het beeld! O, die vreeselijke seconden, nu het er niet meer is. Nu hij mist, datgene, wat hem noodig is geworden als zijn hartslag, als zijn ademtocht!

Niet meer trachten te drinken! Zijn rug begint hem pijn te doen, omdat hij al zoolang voorover gebogen ligt. Hij heft zich op maar ziet het beeld niet meer — en 't is hem, alsof de een hem levend het hart uit het lijf haalde en de ander hem de longen uitscheurde. —

Niet meer trachten te ontkomen aan die vermoeidheidspijn! Kijken! kijken! Wat is dat schoon! heerlijk

en heerlijk schoon! O, het te bezitten, het te kussen, het te hebben in omhelzing aan je borst. —

Zoo ligt hij uren, dagen. — Zoo vervult aan hem zich Echo's wraak, zoo volvoert Nemesis haar plannen.

De dorst verschroeit zijn keel, maakt zijn lippen tot hout. — Zijn lichaam krimpt van de scherpe pijnen der uitputting; 't is alsof gloeiende spijkers door zijn gebogen ruggegraat worden geslagen. Maar zijn ziel lijdt de hellefolteringen der pijn, die het zwaarst is om te lijden; verlangen! Zijn ziel staat in volle laaie van verlangen en de venijnige vurtongen van verlangen lekken aan zijn hersens, branden zijn hart uit. —

„Kom,” zei Nemesis tot Echo. „En zie nu.”

Ze bracht haar aan de beek. En Echo beschouwde het lichaam, dat daar gebogen lag aan den rand der beek. Echo beschouwde het gelaat, dat neerblikte in het water en dat, 't welk er uit opkeek. En 't een, als 't ander was vermagerd en vervallen, maar 't een zoo-wel als 't ander had nog in verval en verwoesting zijn noodlottige schoonheid behouden.

Toen bleef Echo in de oogen staren, die geweest waren, diep blauw, als de zomerhemel bij even wassende maan — Nu stonden ze in vuur, zooals de zomernachthemel ook in vuur kan staan — als gansch een schoone stad is opgegaan in vlammen: verteerd tot asch!

„Nu is het genoeg!” zei ze. „Schenk uw genade!”

„Goed,” antwoordde Nemesis. „We zullen zijn lijden doen eindigen, maar we zullen zorgen, dat aarde noch hemel hem vergeet, noch hoe hij zondigde, noch — en vooral niet! hoe hij gestraft werd!”

„Wat gaat ge doen?” vroeg Echo angstig.

„Let op.” En Nemesis strekte haar beide handen uit over den boeteling, sprak een duistere tooverformule. —

Daar verdween de gestalte voor hunne oogen. En aan de beek, op de plek vrijgemaakt door zijn lichaam bloeide een bloem, op hoogen stengel. Een wonderschoone bloem was het. Een klok, goudgeel, hing kwijnend neer uit een kelk als albast zoo blank. — En in het water bloeide de beeltenis der bloeme. —

„Zie,” sprak Nemesis. „Deze bloem is goudgeel als zijn lokken, blank als zijn huid, schoon als Narcissus zelve was. — Maar ook koud en zielloos en ongevoelig als hij. — Pronken en prijken zal ze, maar tot het hart spreken zal ze niet. Dat heeft *hij* ook niet gekund. En kwijnend zal ze groeien, zooals hij kwijnende aan den waterrand.

En zijn naam zij de hare: „Narcissus!”